

Recensie de Volkskrant ★★★★★ Nina speelt

Het ongemak dat cabaretier Nina de la Parra opwekt met haar clowneske spel in 'Nina speelt' treft doel

In haar voorstelling *Nina speelt* maakt Nina de la Parra iets eenzaam als rouw tot een gezamenlijke ervaring.

Nina de la Parra in 'Nina speelt'. Show Me The Content

Het is altijd interessant en prijzenswaardig als een theatermaker het over een andere boeg durft te gooien, met alle risico's van dien. Bij Nina de la Parra's nieuwe voorstelling kruipen mensen die ongemakkelijk worden van clownerie, mime, lange stiltes en publieksparticipatie – laat ik erbij zeggen dat ik zo iemand ben – na het eerste kwartier waarschijnlijk diep weg in hun stoel.

De la Parra debuteerde met de verbluffende cabaretsolo *Gods wegen* en maakte daarna *BloodBitches*, zeer persoonlijke, muzikale voorstellingen waarin het ging over haar Surinaamse wortels, vrouw-zijn en de vormende rol van een aantal mannen in haar leven.

Haar vaders sterfbed

Een half jaar geleden overleed een van hen: haar vader, filmmaker Pim de la Parra. In *Nina speelt* is het podium bezaaid met koffers vol benodigdheden waarmee ze van gedaante wisselt. De figuren waarin ze met weinig woorden transformeert, leiden uiteindelijk naar haar vaders sterfbed.

Daar, op tweederde, neemt de voorstelling een wending die ook het deel van het publiek kan grijpen dat tot dit moment vol in de weerstand zit en zich bijvoorbeeld afvraagt waar zó tergend langzaam op een gitaartje spelen voor nodig is.

Want wat Nina de la Parra in die eerdere shows geweldig deed, krijgt ze opnieuw voor elkaar: ze laat de zaal voelen wat ze hier staat te doen, waarom het belangrijk is voor haar en wat het voor ons kan betekenen. Ze weet iets eenzaam als rouw tot een gezamenlijke beleving te maken.

De clown is een hulpstuk om verloren onschuld en speelsheid terug te vinden, en om te leren leven met, en *in* ongemak. Kijk naar haar: je hoeft jezelf en je problemen niet eerst te fixen om mee te kunnen doen.